

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

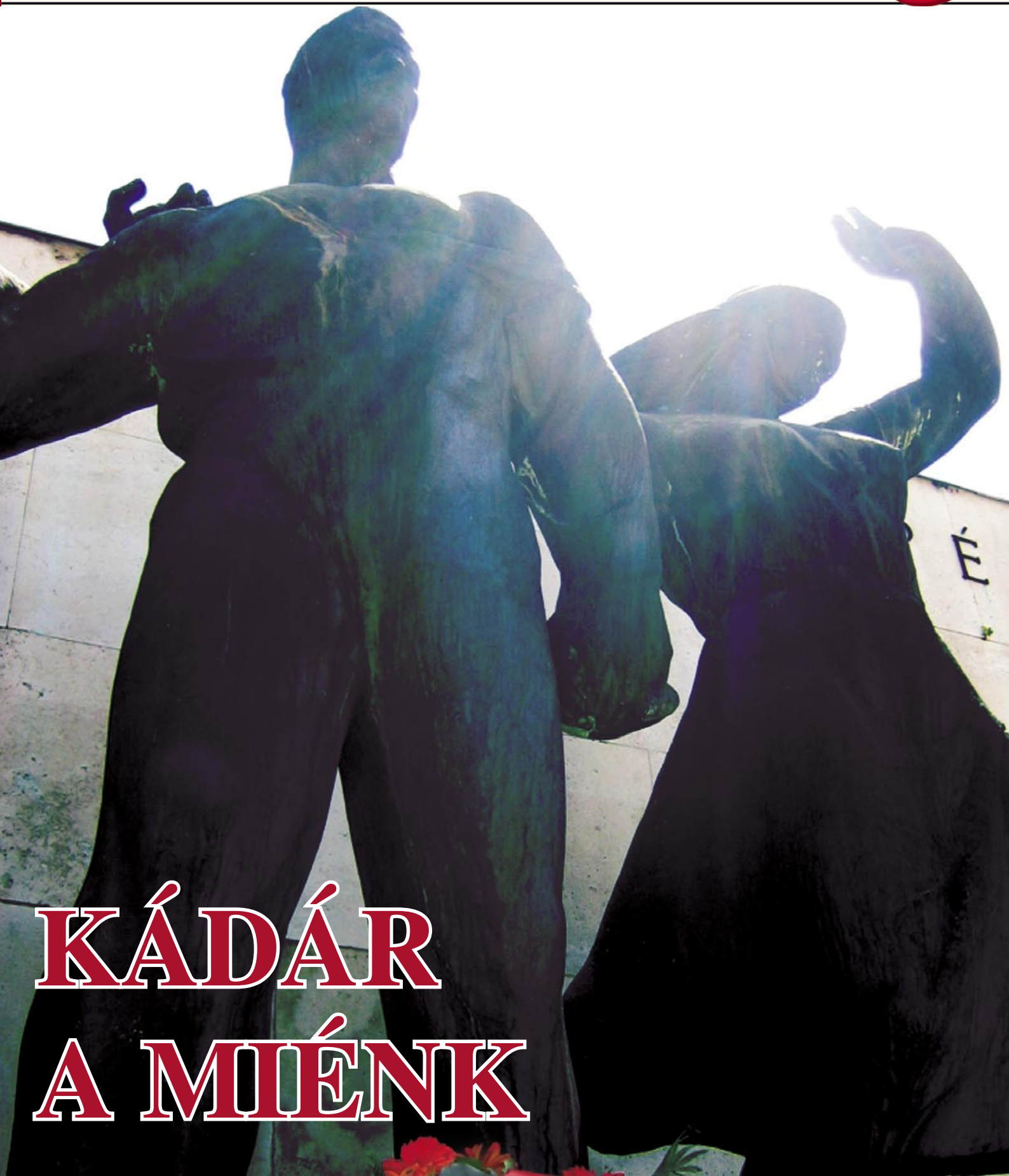
III. (XIX.) ÉVFOLYAM, 28. SZÁM 2008. JÚLIUS 10.

200 FORINT

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

KÁDÁR A MIÉNK

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESSZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

EGRI CSILLAGOK

Az egi kórházvédő gyűlésen egi csillagoknak nevezte az egyik felszólaló a kórház ápolónőit. Igen, ők voltak azok, akik a legkövetkezetesebben és legradikálisabban szembeszálltak a megyei közgyűlés szocialista többségének döntésével. Nem akarták, hogy a kórházat a Hospinvest, mint tőkés cég működtesse. Szerintük a kórházuk jó, jobb, mint akármelyik kvázi-privatizált kórház. Ők a betegekért akarnak többet tenni. Mondhatja valaki, hogy mindez érthető. Végül is a kenyérükről volt szó. Ez igaz, de hány ember van Magyarországon, akinek a kenyérét, sőt életét fenyegeti a tőke, mégsem csinálnak semmit. Pontosabban nagyon is csinálnak: szidják a rendszert, a kormányt, vörös csillagos Heineken sört isznak, miközben a tőke elveszi a kenyérüket is, az életüket is. Az egi csillagok megmaradtak szigorúan a szakmai érvek mellett. Nem a kapitalizmus megdöntésére szólítottak fel, hanem a kórház megvédésére. Nem politikai csatát hirdettek, hanem szakmai küzdelmet. De közben maguk jöttek rá, hogy a szakmai érvek, a józan ész nem számít, ha a tőke meg akar szerezni valamit. A demokráciát sem tiszteli a hatalom, ha a tőke segítségére akar sietni. De megtanultak valami mást is. Minden hatalmat meg lehet dönteni, ha merünk, ha bátrak vagyunk. Mi lenne, ha az egi nők példáját követnénk?

GAPON PÓPA

Nem tudom, hogy ki emlékszik tanulmányaiból egy bizonyos Georgij Appolono-

vics Gapon pópára, aki 1905. januárjában az orosz munkásokat a Téli Palotához vezette, hogy ott petíciót adjanak át a cári hatalomnak. Én a szocializmus idején a Fazekas Gimnáziumban szembesültem ezzel a ténnyel. Bemagoltuk a nevet, akkoriban még illett a tényeket tudni, s mentünk is tovább. Illetve mentünk volna, ha Kottay tanár úr, aki nem volt kommunista, csak egy becsületes humanista, nem kérdezi meg: kinek volt ez jó? Tényleg, kinek volt jó fegyvertelen munkásokat a felfegyverzett katonákkal szétlővetni? A Putyilov-gyári munkásoknak, akik ottmaradtak a macskakövön, biztos nem. A kommunistáknak sem, mert a cári sortűz megrettenette a munkásságot, s – ha hiszed, ha nem – a kommunisták álma sem az, hogy a barikádon haljanak meg. Viszont nagyon jó volt a hatalomnak. A papot addig is imádták a cári média. Nem véletlenül. A jóságos bátyuska ugyanis arra tanította az elégedetlen orosz munkást, hogy szépen, szervezeten, szélsőségek nélkül a fennálló cári rendszer keretében lehet jobb fizetést, jobb munkakörülményeket kibulizni. Jó kis szervezeteket is létrehozott, amelyek kellőképpen elvonták a munkás figyelmét mindentől, de főleg az igazi forradalmi erőktől, például a kommunistáktól. A cári hatalom sem sajnált egy kis pénzt a Gapon-féle szervezetek finanszírozására. A kis történelemórát azért tartottam, hogy elmondhassam: hatalom ma is van, és Gapon pópák is akadnak. A minap példának okáért megszületett a Szociális Charta mozgalom, amely az ír népszavazástól felbuzdulva népszavazást akar. Olyan „ki-

válóságok” vezetik, mint Tamás Gáspár Miklós, aki mindig akkor játssza el a baloldali gondolkodó szerepét, amikor az elégedetlen munkás kezd a Munkáspárt felé nézegetni. Vagy Galló Béla politológus úr, aki az MTA Politikai Tudományok Intézetében kapott egzisztenciális háttérrel lelkesen szervezkedik. Régi ismerősünkről, Vajnai Attiláról nem is beszélve, aki egy állami vállalatból lép be időnként a küzdőtérre, főleg akkor, amikor el kell terelni a figyelmet az MSZP disznóságairól.

MELEG SZÍNHÁZ

A nyár legjobb színháza a melegek tüntetése. Az idén már minden nagyon gördülékenyen ment. Minden kellék együtt volt. A melegek, az ellentüntetők, na és a rendőrök. Nem tudni ugyan, hogy a melegeknek miért kell a felhajtás, hiszen manapság nem kell rózsaszínű csillagot hordaniuk, nem csukják le őket gyermekek megrontásáért, sőt, akármi lehet belőlük. Például médiacsillagocska, színházigazgató, államtitkár, akármi. Persze, ha nincs ez a nyár eleji buli, hol mutathatná meg magát a liberális elit. Megvoltak az ellentüntetők is. Rendesen bispájoltak tojásból, üvegekből, meg ilyenekből. Lehet, hogy miattuk lett drágább a tojás. A buli nekik is jó, mivel ez mégiscsak izgalmasabb, mint egy sima Fradi-Dózsa verekedés, de kevésbé rázós, mint a TV színház ostroma. Na, és persze ott volt rendőrségünk is. Szépen felöltözve, mint a Jedi-lovagok. Igaz, hogy elrontották a szabad szombatjukat, de nekik is jól jön egy kis testgyakorlás október 23-a előtt, s ráadásul ezúttal bárhova is csapnak, a magyar nép egyik vagy másik része biztosan hálás lesz érte. A komoly szereplők ellenére az egész nem több, mint nyári színházi előadás a nagyérdemű szóraztatására és figyelmének elterelésére. Gyurcsány ilyenkor hálát ad a teremtőnek, hogy nem az elégedetlen munkás, nem a sokszázezer munkanélküli, nem a nyomorgók milliói mennek ki az utcára. Az már nem színház lenne.

THÜRMER GYULA

ITT VANNAK A VÖRÖSÖK!

BESZÉLGETÉS JUHÁSZ NORBERTTEL,
EGER 1. SZ. VÁLASZTÓKÖRZET KB-KÉPVISELŐJÉVEL

„Fontos, hogy tehetek valamit a magyar nemzet megmentése érdekében egy forradalmi, harcoss élcspat tagjaként, amely a marxi-lenini útmutatás alapján képzelel el a jövőt” – Juhász Norbert nem pártfőiskolai brossurát ismételt, fiatalemberként az élet tanította meg erre az igazságra.

– Mi hozott a pártba és mi tart itt?

– A történelem iránti érdeklődésem folytán kaptam egy képet a magyar társadalomról, amelyben gyakran váltogatták egymást különböző politikai- és eszmerendszerek. Sokat gondolkoztam és olvastam. Nem tagadom, hogy először a jobboldalon kerestem a helyem. Nagyon korán és viszonylag rövid ideig. Már akkori elkötelezettségem miatt 15 esztendőskoromban felvettek a pártba, holott 16 év az alsó korhatár.

Örömmel tölt el, hogy szolgálhatom a dolgozók érdekeit egy olyan helyzetben, amelyben a társadalom morális válságban van. Fontos, hogy tehetek valamit a magyar nemzet megmentése érdekében egy forradalmi, harcoss élcspat tagjaként, amely a marxi-lenini útmutatás alapján képzelel el a jövőt. Egy jobb és igazságosabb társadalomért küzdünk.

– Vörös ing?

– Jó elképzelés, mert a kívülállók látják, hogy külsőleg is egységesek vagyunk. Szó szerint is megfogalma zódik bennük: „Itt vannak a vörösök! Jönnek!”

– A családod hogyan viszonyul politikai elkötelezettségedhez?

– Voltak konfliktusok. A Kádár-rendszerben a család egyik szárnya tipikusan jobboldali, míg a másik erősen baloldali beállítottságú volt. Nagypámnak volt egy '56-os ellenforradalmár testvére. Azonban volt a családban KISZ titkár is a BERVA-gyárban. Kettejük között végtelen vita zajlott. Mivel egyetlen gyerek vagyok a családban, igyekeznek elfogadni.

– Miket olvastál mostanában?

– A Balszemmel köteteket és a Küzdünk híven című életrajzi gyűjteményt, amely Baranya megyei, pécsi ellenállók és volt partizánok példamutatását vetíti elénk. Élvezetes és tanulságos olvasmány. Interneten inkább politikai lapokat olvasok.

– Milyen filmeket nézel?

– Tanulni kell, gyakori naivitásukkal

Juhász Norbert

1989. április 8-án született Debrecenben. Általános iskolát Felsőtárkányban végzett, majd Egerben tanult kereskedelmet. Jelenleg a Szent Lőrinc Szakmunkásképzőbe jár. A Központi Bizottság tagja, aktívan részt vesz az egri Front munkájában. Keveset beszél, de sokat dolgozik. Az országban a legtöbb Szabadság előfizetés összegyűjtése kapcsán vált ismertté. Munkásőr-klubot hozott létre egy közösségi portálon, mert fontosnak érzi a múlt megőrzését és a hagyományok ápolását, átadását a jövőnek.

együtt a szocializmus idejéből származó filmek rámutatnak az eszmére, az ideológiára és tükrözik az akkori viszonyokat.

– Mivel töltöd a szabadidőd?

– Sportolok, szeretem a párbajtőrözést és túrázni is szoktam. Filozófiai és politikai műveket olvasok a pártoktatás kiegészítéseként. Szabó Tamás színvonalas leninizmus-előadásait önképzéssel gazdagítom. Sok időmet lefoglalja a Munkáspártban folytatott tevékenység. A KB tagjaként sok mindennek utána kell nézni. Salgótarján nem a szomszédban van, de oda is gyakran utazgatok.

Részt vállalom a különböző akciók szervezésében. Ilyen volt a kórházprivatizáció elleni tüntetés, ezt megelőzően a népszavazási kampány, aláírásgyűjtés az Albert-házaspár kezdeményezésére. A plakátozások folyamatosak, szinte minden hónapban van új plakát. Ebben a helyi pártszervezet nyújt segítséget.

– Mi a legfontosabb érték az életedben?

– Igazán boldog csak akkor lehet az ember, ha a közösség érdekeit szolgálja, és nem a kicsinyes, kapzsi, önző célok rabja. A forradalmi munkásmozgalom ezen belül fontos értéket képvisel.

– Hogyan hatnak rád a változások?

– A rendszerváltás óta folyamatosan zajlik az ország kiárusítása és gyarmatosítása. A neoliberais mételty óriási pusztítást végez, ez sajnos az emberek gondolkodásában maradandó károkat okoz. Nekünk, kommunistáknak az a feladatunk, hogy tudatos harci élcspatként kiutat mutassunk a népnek ebből a súlyos és szorult helyzetből. A 2006-os választásokat megelőzve szerveződtünk újra, mert a pártszakadás után Heves megyében sehol sem voltunk. A Vörös Csillag moziban szerveztük újjá a helyi mozgalmat, ahol jelen volt a szervezet magja: munkásőrök, párttitkárok és az MSZMP volt tagjai. Fiatalként engem bíztak meg a KB képviselői funkcióval. Úgy gondolták, hogy szellemileg és fizikailag egyaránt képes vagyok ellátni a feladatokat. Mindent megteszek annak érdekében, hogy reményeink hamar valósággá váljanak. ■

THÜRMER : ELMOZDÍTJUK

Minden hatalmat el lehet mozdítani, és mi el fogjuk ezt a hatalmat mozdítani – mondta Thürmer Gyula, a Magyar Kommunista Munkáspárt elnöke a Kádár János halálának 19. évfordulóján a fővárosi Fiumei úti sírkertben tartott megemlékezésen. Alább a magyar kommunisták vezetőjének beszédéből idézünk.

Kádár János ezeréves történelmünk része. Kádár János neve egyet jelent a magyar szocializmussal. De egyet jelent az ezeréves magyar történelem egyik leg-sikeresebb korszakával is.

Történelmünknek nem azok a nagy korszakai, amikor királyok, kormányzók, miniszterelnökök vagy pártvezérek agyon lopták magukat. Ha így lenne, akkor most élnénk ezeréves történelmünk legnagyobb korszakát. De szerencsére nincs így.

Kort és vezetőt nagygyá az tesz, ha alkotunk, ha teremtünk, ha gazdagabbá teszünk – nem önmagukat – hanem a nemzetet. Kádár János egy nagyszerű korban egy kis ország nagy vezetője volt.

Mi ad értelmet egy ember vagy akár egy ország életének? A munka, az alkotás lehetősége! Húsz éve az dolgozhatott Magyarországon, aki akart. Ma az dolgozhat, aki hozzá jut. Húsz éve öt millióan dolgoztunk. Ma alig többen, mint három és félmillióan. Ezt nevezzük teremtésnek, alkotásnak, fejlődésnek?

Húsz év alatt másfél millió munkahelyet tettek tönkre, de egyet se pótoltak. És nem is fogják! Legalább is addig nem, amíg az ország jövőjét a multiktól várják. A multi teremt egy munkahelyet, de tönkre tesz

tíz másikat. Ide jön a bevásárló központ, és a környékén egy darab magyar vállalkozó, egy darab magyar kereskedő nem marad. Ezt nevezzük nemzeti politikának, ezt nevezzük nemzeti fejlődésnek?

Húsz évvel ezelőtt majdnem kétszer annyi húst ettünk, mint ma. És nem csak azért, mert háromszor annyi tehén és disznó volt, mint ma. Ettünk, mert volt, mert jó volt, s főleg, mert tellett rá. Ez volt a politika. Kádár azt mondta a magyarnak: lakjál jól, egyszer élsz! Gyuresány azt mondja: döögölj éhen, kevesebbe kerülsz a kormánynak!

Húsz éve 20 milliárd dollárral tartozunk a világnak. Senki sem mondja, hogy nem így volt. De legalább tudad, hogy hol a pénz! Fedezetül ott állt a magyar gazdaság. A Ganz MÁVAG, a Csepel Művek, a MOM, az Ikarusz, Bábolna, Nádudvar, Mezőhegyes. Százezer számra épültek lakótelepi lakások. Itt volt a pénz, tudtuk, hogy hol van. Mi kaptuk, mi használtuk.

Ma 170 milliárddal tartozunk, és kérdezem én, hova lett ez a pénz? Hol vannak magyar üzemek? Hol építenek szociális bérlakást? Hol adják olcsón a kenyeret? A Kádár-rendszerben gazdálkodtak a hi-telekből, a mostani rendszerben ellopják.

Köszönöm

„Köszönöm, hogy meghívtak az évfordulóra. Ott leszek. 34 éves vagyok. Munkás, mint Kádár János volt. Anyám egyedül nevelt fel, szegények voltunk, de sohasem éhezünk. A rendszerváltás előtt tizenévesen még – utoljára – elmehettem úttörőtáborba, és, tudják mit, boldog voltam. Mire jutottam húsz év alatt? Nos, nem tanulhattam, pedig akartam. Hol van munkám, hol meg nincs. Hol jóllakom, hol éhezem. Külföldre nem járok, mert nem telik rá. Az ad erőt, hogy Kádár alatt jó volt, s talán egyszer megint jó lesz.”

Húsz éve a cigánynak nem kellett szociális segélyért sorba állnia, nem kellett megaláznia magát. Hísz a cigány is dolgozhatott, sőt dolgoznia kellett. Cserébe nem „lenézett idegen” volt, hanem megbecsült polgár.

Húsz éve a csepeli áruház a legjobbak között volt. Ez volt a politika. A csepeli munkásnak a legjobb jár! Ma bezárják a csepeli plázát, mert a multi már mindent lerabolt. Az elnyomított senkinek meg nem kell áruház.

Mi adjon nekünk erőt? Bele kell nyugodnunk, hogy rabszolgák vagyunk saját országunkban? Bele kell nyugodnunk,

Igazságra tanítsák a gyerekeinket!

Nemrégiben az egyik vidéki iskolában láttam egy szemléltető táblát. Ez az „okos” tábla tanítja meg a magyar gyereket arra, hogy kit kell tisztelnie: ki volt fontos ebben a hazában, ki tett a legtöbbet értünk. Értékes tábla. Legalább is annyira, mint a papír, amiből csinálták.

Ezen a táblán mindenki ott van. A Habsburgok. Mária Terézia, aki telerakta németekkel az országot. Ferenc József, akinek soha nem bocsáthatjuk meg, hogy agyonlövete a szabadságharc tábornokait. Horthy Miklós is, akit ma lehet országépítő és országgyarapító kormányzóként új színben bemutatni. De a régi színek nem múltak el. A fasizmus, a háború, az új országvesztés, amibe a Horthy-rendszer torkollott. De ott van a táblán Nagy Imre is, aki Sztálin kezére játszotta elvtársait. Aki '53-ban csak azért ülhetett a magyar miniszterelnöki székbe, mert a szovjetek így akarták. Mindenki ott van! Csak Kádár János nincs!

Kádár és a magyar szocializmus világnézetünk, egész lényünk kitephetetlen része. Amíg élünk védjük sírját, védjük emlékét, védjük eszméit! Tőlünk nem lehet elvenni Kádárt! Mi nem adjuk Kádárt!

A MOSTANI HATALMAT!

hogy gyerekeinknek nincs más perspektíva, mint itt hagyni az országot? Bele kell nyugodnunk, hogy néhány ezer gazdag pimaszul lerabolja az országot és mindenünket elvesz? Bele kell nyugodni, hogy a demokrácia nem több, minthogy négyévente egyik vagy másik mosóporra szavazunk?

Kádár tudta: nem azért kell a szocializmus, hogy szegények maradjunk. Azért kell a szocializmus, hogy a bőség kosarából mindenki egyaránt vehessen. A szocializmus van az emberekért, és nem az emberek vannak a szocializmusért. Ma nem a kapitalizmus van értünk, mi vagyunk a kapitalizmusért. Ma mi csak azért kellünk, hogy kiszolgáljuk a tőkéseket. Fillérékért dolgozzunk a gyárában. Drága pénzért megvegyük az áruját.

Nem, és nem! Adjon erőt az, hogy ma okosabbak vagyunk, mint húsz éve. Azt hittük, azt hitted, lehet egy csipetnyi piacgazdaság, meg jó sok létbiztonság. Lehet egy kicsi szocializmus, egy kicsi kapitalizmus. Ma már tudjuk: ez így nem megy!

Minden hatalmat el lehet mozdítani. Ez adjon erőt! De tudnod kell: harc nélkül nem megy. Megkezdtük a harcot, és tudjuk, hogy megéri.

Az emberek március 9-én nemet mondtak a kórházi napidíjra, a vizitdíjra, a tandíjra. Nem mi kezdeményeztük, de a siker a miénk is.

Válaszd a Munkáspártot!

Ne kísérletezzetek tovább az ál-baloldali és az ál-jobboldali pártok közötti választások négyévenkénti ismétlésével! Álljatok határozottan és egyértelműen a magyar érdekekért harcoló baloldali párt mellé! Ez a Munkáspárt! A Munkáspárt tiszta. Vezetőink között nincsenek dollármilliárdosokká lett politikai szerencselovagok, kalandorok és egyéb köztörvényes bűnözők. A Munkáspárt következetes. Húsz éve a magyar munkás, a magyar dolgozó mellett áll. Mi adhatjuk vissza a munka becsületét és a munkásember tisztességét, és mi visszaadjuk! Mi adhatjuk vissza az emberek hitét abban, hogy érdemes Magyarországon élni, s mi visszaadjuk! Mi azt akarjuk, hogy a magyar külpolitika magyar érdekeket szolgáljon! Szálljunk ki az afganisztáni háborúból!

A kormány elállt vasúti szárnyvonalak leállításától. Nem mi kezdtük a harcot, de csatlakoztunk, és a mi sikerünk is. Még

nem elég? Igen, még nem elég! De tudjuk: minden hatalmat el lehet mozdítani. És mi elmozdítjuk a mostani hatalmat.

A SZLOVÁK KOMMUNISTÁK IS MEGEMLEKEZTEK. KÖZÉPEN JOSEF ARTIM, A SZLOVÁK KOMMUNISTA PÁRT TITKÁRA

Tanuljunk dolgozni

Vörös zászló és vörös ing. A megemlékezésen sokan nem féltek felvenni a vörös inget. Vörös ing volt a párt elnökén, alelnökén, a rendezőgárda tagjain és még nagyon sokakon. Jó volt ez, mert megmutattuk elkötelezettségünket, fegyelmettségünket, erőnket. Volt vörös zászló is, kicsi és nagy egyaránt. Dicséret és elismerés illeti azokat, akik vették a fáradságot és nem papírt, hanem vörös posztót erősítettek a hurkapálcikákra. Dolgoztak a pártért. Van mit tanulnunk!

LEGYEN MOST IS ÚGY, MINT A KÁDÁR KORSZAKBAN VOLT

Frankfurter Zsuzsa és Belovitz Károly a magyar kapitalizmus valójából érkezett. Megélték és tapasztalják, hogy miért nem jó, ahogy a Gyurcsány vezette ország működik. Tenni akarnak ellene. Felszólalásukból idézünk.

Legyen úgy, mint a Kádár korszakban volt! Akkor nem kivagyi urak kormányoztak, hanem Kádár János volt az első számú vezető, aki a népből jött, mindvégig a nép érdekeit szolgálta, és élete végéig szerényen élt.

Akkor volt a parlamentben munkás is, és paraszt is. A sarló-kalapács a munkás-paraszt szövetséget, a vörös csillag a néphatalmat hirdette. A hatvanas években családunk barátja volt Gyuri bácsi, a győri textilgyár igazgatója, három gyerekkel kétszobás ipartelepi lakásban lakott. Akkor valóban egy hajóban evezett vezető és beosztott. A vezető első volt az egyenlők között.

Múljon el rólunk az a szégyen, hogy ma egyik magyar állampolgár rokon a féltestekkel, havonta milliókat keres, havi ötszáz ezer forintos gyógyszerét meg tudja fizetni, míg a másoknak por a hazája, és csak arra van pénze, hogy miután rákot kapott, beiratkozzon a daganatos betegek klubjába.

Legyen úgy, mint a Kádár korszakban volt. Emlékszem, hogy a hatvanas években villanymotor hajtotta szovjet trolibuszon utaztam Budapesten. Nyugdíjas alezredes barátom büszke rá, hogy vezetésével a néphadsereg katonái építették a fővárosi metró. Volt magyar néphadsereg, ahol a cigánygyerekek, a városi, a falusi fiatal ugyanannyit ért és egyformán megtanulta a rendet, a fegyverforgatást, és megtanulta, hogy a népellenes parancsot meg kell tagadni.

Múljon el rólunk az a szégyen, hogy a tömegközlekedésben dízelmotor hajtotta buszokat használnak, holott bizonyítottan rákkeltő anyag tartalmú a kipufogógázuk. A tisztítatlan utakon hömpölygő gépjárműáradat felveri a mérgező nagyvárosi port. A mellékutcák szemetesek, bűzlenek a kutyaürüléktől. Pedig a tétlen, épkezélab munkanélküliek segélyük ellenértékéért tisztaságot teremthetnének.

Legyen úgy, mint a Kádár korszakban volt, mert akkor nem verte fel gyöp a fa-

BELOVITZ KÁROLY

lusi udvarokat, nem vett fel az állam élelmiszerre hitelt, a világszínvonalú mezőgazdaságunk külföldre is szállított. Termeltek a gyárak, mindenkinek jutott munka. Anyám 55 évesen elérte a nyugdíjkorhatárt, apám 60 évesen nyugdíjba mehetett. Akkor nem az járta, hogy aki dolgozik nem ér rá pénzt keresni, hanem az, hogy a munka becsület és dicsőség dolga.

Múljon el rólunk az a szégyen, hogy ma az egyik magyar állampolgár palotában lakik, a másik közterületen mocskosan fetreng, míg el nem pusztul. Gonoszok azok, akik szerint ez a szabadság: amikor mindenkinek joga van a híd alatt aludni, joga van visszautasítani azt a gyógykezelést, amire nincs pénze, joga van elhagyni a hazáját, ha itt nem kap munkát. Ez az állam nem a nép állama, ezek a vezetők nem

népben és nemzetben gondolkodnak, ezek nép- és nemzetárulók.

Legyen úgy, mint a Kádár korszakban volt, amikor hivatalosan vállalták és hangoztatták, hogy legfőbb érték az ember. Ezt a rendszerváltás óta soha nem hallani, mert azzal egyenesen rávezetnék a tömeget a felismerésre, hogy nem az ember most az érték, hanem a profit. Akkor a politikai hatalom a dolgozót, a munkavállalót védte. Halálos üzemi baleset esetén a vállalatvezető nem kapott prémiumot. Ma sok esetben a balesetet szenvedettre hárítják a felelősséget.

Múljon el rólunk az a szégyen, hogy ma az emberek felvételénél rabszolgapiac van, sok munkavállaló rákényszerül arra, hogy feketén dolgozzon, minimálbérre legyen bejelentve, túlórapótlék nélkül rendszeresen túlórázzon, ne merjen szakszervezetet alakítani.

„Drávagárdonyban lakó barátom Horvátországba jár napszámba, otthonról Dunaszigetről sokan Ausztriába járnak dolgozni. Falunkban a kihalt portákat évekkel ezelőtt az osztrákok vették, ma szlovák állampolgárok veszik. A többgyerekes magyar családok pedig megosztják az udvarukat, hogy a fiatalok építkeshessenek, vagy együtt él két-három generáció a hatvanas években épült sátortetős házakban.”

Legyen úgy, mint a Kádár korszakban volt, amikor internacionalizmuson a népek nemzetközösségét értettük, nem a világunalomra törő nagytőke nemzetközi uralmát. Amikor volt magyar kulturális élet és a szocialista hazafiság jelszavát követte. A magyar klasszikusokat vitték filmvászonra. A Rákóczi hadnagya, a Tenkes kapitánya, A kőszívű ember fiai, a Gábor Deák, az Egri Csillagok, még az István, a király is, mind a szocializmus évtizedeiben születtek és hazaszeretetre neveltek bennünket.

Múljon el rólunk az a szégyen, hogy a magyar kultúra és a világ többi népének kultúrája helyett csak az euroatlanti szórakoztatóipar silányságait látjuk és halljuk minden „magyar” TV csatornán. Mindent elural a kásaszájú angol nyelv. A világ bármely részéről tudósítanak: Kínából, Argentínából, vagy Lappföldről, utána bedobnak egy dögös angol nyelvű számot, mintha ezen népeknek nem volna zenéjük.

Legyen úgy, mint a Kádár korszakban volt, mikor nem volt a mai értelemben vett cigánykérdés. Megtanultuk, hogy társadalmi vonatkozásban a munka tette az embert emberré, és ez nem csak történelmi távlatokban, hanem az egyes emberre vonatkoztatva is igaz. Az iskolaigazgató apósom motorral hajkurászta a cigánygyerekeket a réten, hogy menjenek iskolába. Ma abban a faluban nem a cigányok lopnak. Mind egyiküknek szakmája, munkahelye, családja háza van, rendes emberek.

Múljon el rólunk az a szégyen, hogy munka és kenyér helyett cirkuszt és alimizsnát nyújtanak a magyar állampolgároknak, az MSZP és a Fidesz választási küzdelmét úgy szórakozza végig a lakosság, mint paprikajancsi és a krampusz közötti bábjátékot. Nem veszik észre, hogy mindkét bábót a dolláros cilinderű Samu bácsi mozgatja. A cigányságnak pedig tudatosan nem adnak munkát, ezzel lehetlenné teszik beilleszkedésüket, leválasztják őket a magyarságról, szembe fordítják vele, és szavazatukért tartják őket.

Aki pedig úgy emlegeti a Kádár korszakot, hogy a „kommunizmus” idején ez volt, meg az volt, annak mondjuk meg, hogy akkor csak szocializmust építettünk, kommunizmus pedig nem volt, hanem lesz!

Köszönöm, Kádár elvtárs!

Alig múlt egy éve, hogy vandál kezek elvetemült módon meggyalázták ezt a sírt, Kádár János sírját, ahol állunk. Máig nem tudjuk, hogy kik tették. Talán nem is fogjuk megtudni, hiszen a nyomozás nagyon gyorsan lezárult: „a tettes ismeretlen”. A hatalomnak nem érdeke – nem is volt, nem is lesz, – hogy kiderüljön az igazság. Egyre inkább nem, hiszen nem érte el a célját. Mert mi is lehetett ez a cél? Egy halandó ember emlékének a sárba taposása, mai szóval élve „imázsának” szétrombolása?! Ha ez volt, úgy gondolom nem sikerült!

Én nem vagyok történész, képzett politikus, hogy szakszerűen elemezzem a történeteket, a múltat, a jelent, a következőkényeket. Csak egy ember, sokakkal együtt, aki a Kádár János névvel fémjelzett korszakban voltam gyerek, fiatal. Voltak annak a korszaknak negatívumai, miértjei is. Van amit talán másképp kellett volna. De számomra, és azt hiszem, velem együtt nagyon sok ember, milliók számára a mérleg igen csak a pozitív oldalra billen. Nekem jó volt akkor élni. Tartalmas, színesebb, biztonságosabb élet volt, mint ami a mai gyerekeknek, fiataloknak jut. Jó volt az ifjúsági mozgalom színes élete, céljai. Jó volt, hogy tanulhattunk, művelődhettünk, és ez nem a család anyagi helyzetén, hanem az akaraton, a tehetségen múlt. Jó volt, hogy nem volt kérdés, lesz-e holnap mit enni, lesz-e a hidegben fűtés, lesz-e a kinőtt helyett új cipőm, és még sorolhatnám.

Ezt akarták és akarják tőlünk elvenni.

...A mai politikai hatalom nem merne megkockáztatni egy olyan szavazást, amiben a lakosság Kádár János történelmi szerepét a rendszerváltást követő miniszterelnökökkel állítaná szembe. Pedig a hatalom mindent megtett annak érdekében, hogy Kádárt minél jobban lejárassa. Köszönöm Kádár Jánosnak, amit kaptam, sohasem felejttem el!

FRANKFURTER ZSUZSA

EGER NEM ESETT EL

Ha Eger elesik, a magyar egészségügy is el-esik. E gondolatban foglalták többen is össze az egeri kórház megmentéséért vívott küzdelem országos tétjét. A történet drámaian egyszerű. A Gyurcsány-kormány, sőt, már elődje is, a Medgyessy-kormány is elhatározta, hogy privatizálja az egészségügyet. Jelentkező van bőven. Az euro erősödése miatt ugyanis rengeteg pénz halmozódott fel Európában. A tőkének kevés az a haszon, amit manapság a bankok kínálnak. Az európai visszaesés miatt a termelésben való befektetés lehetőségei is korlátozottak. Marad hát az egészségügy, amelynek „termékeit” az emberek mindig fogyasztják, azaz van és lesz is kereslet. Ráadásul itt olyan kiegészítő forrá-

sok is vannak, mint a társadalombiztosítási befizetések, amelyeket a tőkének nem kell külön megszereznie, hiszen az állam hajtja be. Egyszóval, az egészségügy megszerzése maga a paradicsom.

A magyar egészségügy átfogó privatizálása azonban eddig senkinek sem sikerült. Szerepe volt a Munkáspárt által kezdeményezett 2004-es népszavazásnak is, de annak a társadalmi nyomásnak is, amit az idei március 9-i népszavazás jelentett. Óriási a szakma, legalábbis a szakma egy részének ellenállása is. A kormány ezért taktikát változtatott. Ha nem megy egyszerre, megkísérli részleteiben. Ennek jegyében nekiláttak a városi kórházak, köz-

Borsodi kommunisták, riadó!

Kazincbarcikán is a Hospinvest kezére át akarják játszani a kórházat. Kazincbarcika régi szocialista korszakbeli város, sok-sok bányásznyugdíjossal. A városi önkormányzatban kényelmes többsége van az MSZP-nek. A kórház privatizációjának megakadályozására a Fidesz és más polgári erők kezdtek népszavazási aláírásgyűjtésbe. Mit tett a Munkáspárt helyi szervezete? Csatlakozott az aláírásgyűjtéshez? Kampányolt a kórház eladása ellen? Nem! Szép csendesen hallgatott az ügyben, mondván, ne vesszünk össze a polgármesterrel, és egyébként is, az a fránya Fidesz áll az egész mögött. Ebben a hitükben a megyei vezetés sem ingatta meg őket. A népszavazás megvolt, rengetegen szavaztak a kórház eladása ellen. A szocialista taktikája azonban bejött. Arra biztatták az embereket, hogy ne menjenek el. Nem mentek el, a népszavazás jogilag érvénytelen. A borsodi kommunisták változatlanul hallgatnak az ügyben.

Nemrégiben kiírták a pályázatot az ózdi kórház eladására. Nos, mit fogunk csinálni Ózdon? Küzdünk közösen az orvosokkal, ápolónőkkel, a kórházért aggódó emberekkel a kórház megvédéséért, ahogyan tették a Heves megyei kommunisták, vagy hallgatunk csendesen, mint Kazincbarcikán?

Itt van Thürmer!

Itt van Thürmer! Suttogták az egriek a Dobó téren, amikor a múlt heti tüntetésen megjelent a Munkáspárt elnöke is. Nem egyedül volt, vele volt több Heves megyei és nógrádi kommunista. Fialok és idősebbek egyaránt. Az emberek körbevették a pártelnököt. Nem megverni akarták, hanem üdvözölni, vagy csak egyszerűen megszorítani a kezét. Nem Fidesz-aktivisták voltak, hanem egészen egyszerűen – emberek. Ápolónők, orvosok, volt és leendő betegek, szóval emberek. Olyanok, akikhez a Munkáspárt eddig soha nem jutott el. Olyanok, akik eddig kételyekkel és viszolygással fogadták a Munkáspártnak még az említését is. Az egeri kórház melletti kiállítás közelebb hozta a Munkáspártot a helyi társadalomhoz. A helyiek húsvér embereket láttak maguk előtt, a plakátozó és tüntető egeri fiataljainkat, a kórházért nem egyszer kardoskodó pártelnököt. Az egeri csata azt hozta a Munkáspártnak, amit a legnehezebb megszerezni: emberek megbecsülését és bizalmát. Innen sem lesz egyszerű az út, de sokkal könnyebb.

tük az egeri kórház magánkézbe juttatásához. Ahol az MSZP erős volt, ez viszonylag könnyen megy. Ez történt Hatvanban, vagy például Gyöngyösön.

Egerben a helyzet az volt, hogy az egeri kórház a Heves megyei közgyűlés hatáskörébe tartozik. Itt az MSZP és a Fidesz

VÁLLALKOZÓKNÁL A VIHARSAROKBAN

Békésről írtuk nemrégiben, hogy új szelek fújnak. Úgy tűnik, hogy a szél nem csak tartósan bizonyul, de magával ragadja a választókerületeket. A múlt héten Kétegyháza és Elek környékére látogatott Thürmer Gyula. A 4140 lakosú Kétegyházán 415 munkanélküli van. 300 ember jogosult különböző nagyságú szociális segélyre azért, mert valamilyen ok miatt nincs munkája. Mintegy 20-25 fő kap segélyt egészségügyi okokból – mondta el Kalesó Istvánné, a település polgármestere. A megoldás az lenne, ha lennének munkahelyek, a segélyezésben pedig visszaállítanák a mindenkinek azonos összegű szociális segély rendszerét, amely nem ösztönöz a visszaélésre – fogalmazták meg többen is. Az iskolák és a vasút megvédése, a magyar vállalkozók támogatása a válság leküzdésének feltétele – értett egyet a pártelnök és Tar Lajos, Lökösháza polgármestere.

Az 5200 lakosú Eleken meglepetés várta a pártelnököt. Nedró Vazul kazánkészítő vállalkozó hívta meg a munkáspárti csapatot ebédre. Ő is, fia is vállalkozók, bőrükön tapasztalják a mai politika minden hátrányát. Nem titkolták, hogy bíznak a Munkáspártban. A pártelnök felkereste az idősek otthonát is, ahol több idős munkáspárti taggal is találkozott. Elek város polgármestere, Pluhár László örömmel vette a Munkáspárt elnökének érdeklődését. Nem olyan gya-

NEDRÓ VAZUL (JOBBRA) FIÁVAL ÉS BARÁTAIVAL

kori, hogy országos személyiségek ellátogatnak a határvidékre. A munkáspárti delegáció megkoszorúzta a II. világháború magyar és szovjet hőseinek sírját. A szovjet emlékműre bizony ráférne egy alapos felújítás. Az elhanyagolt és sérült emlékmű méltatlan a város hagyományaihoz.

A nap érdekes programmal zárult. Thürmer Gyula felkereste a Magyarországi Románok Gasztronómia Fesztiválját. Kiderült, hogy Hotya Péter, a terü-

let lelkes munkáspárti aktivistája egyben a magyarországi románok helyi szervezetében is fontos szerepet játszik.

Sikeres és jól megszervezett nap volt. Sokak fegyelmzett munkája kellett hozzá, köztük a helyi elnököké, Hotya Péteré, Kiss Józsefé és Kovács Sándoré, a helyi aktivistáké. A programban részt vett Gál Ferenc megyei elnök és Németh József megyei alelnök. Sok munka volt, de megérte!

között egyenlő arányok voltak, de a döntő pillanatban egy Fideszes képviselő függetlennek nyilvánította magát. Az MSZP ezzel keresztülverte a döntést, hogy az egri kórház működtetését a Hospinvest cégnek adják át. Erre tört ki az egészségügyi dolgozók lázadása. A kórházmentő mozgalomhoz csatlakozott gyakorlatilag minden ápolónő, és az orvosok jelentős része.

A Munkáspárt kezdettől fogva támogatta a mozgalmat. Egri fiataljaink – köztük Juhász Norbert, Kovács Balázs, Szabó Tamás – nem egyszer plakátoltak Eger utcáin, agitáltak a kórház eladása ellen. Saját tiltakozó gyűlést is megszervezték. A mozgalomban résztvevő ápolónők és orvosok ma is köszönettel gondolnak vissza a Baloldali Front és a Munkáspárt segítségére. ■

Munkáspárti győzelem gombafőzésben

A Munkáspártnak sokféle módon lehet ismertséget szerezni. Még gombafőző versenyen is. Ezt tette Kónya Béla is. Róla mindenki tudja Ózd környékén, hogy a Munkáspárt tagja, sőt a Központi Bizottság tagja is. A Központi Bizottság legutóbbi üléséről sokan hiányolták is, de „bűne” bocsánatos. Aznap nyerte meg a térségben rendezett gombafőző versenyt. Gratulálunk!

90 ÉVES A MAGYAR KOMMUNISTA MOZGALOM A FORRADALMI KÖZPONT

November 24-én lesz 90 éve annak, hogy megalakult elődünk, a Kommunisták Magyarországi Pártja. A párt a Városmajor utca 42. szám alatti házban született meg Budán. A párt első központja, forradalmi központja azonban a XIII. kerület Visegrádi utca 15-ben lévő épületben jött létre.

KORVIN OTTÓ

VISEGRÁDI UTCA 15.

„Akármilyen korán jöttünk, a folyosó és a nagy előszoba tele volt emberekkel. Sokan itt aludtak. A padlón vagy a széken. Volt köztük, akinek, mint őrnek, állandóan a helyén kellett lenni, hogy legalább a belső szobákat megóvják az emberáradattól. Itt aludtak azok az elvtársak is, akik átutazóban voltak, és már késő volt ahhoz, hogy valahol elhelyezzük őket. Hajnalban érkeztek az újságok és a röpiratok. Különböző helységekből halmoz-

tuk fel azokat. Rákosi Mátyás így emlékezik az első hónapokra: „Ebben a pártközpontban az egyszerű ember azonnal otthon érezte magát, s nem kellett előzőleg valami gátló feszélyezettséget leküzdenie. (...) Mindenki persze csak Kun Bélával akart beszélni, s nem akarta megérteni, hogy Kun sem szakadhat százfelé, bár munkabírása és aktivitása ezekben a hetekben szinte emberfeletti volt.”

FEGYELMEZETLEN

A párt csak akkor teljesíti küldetését, ha fegyelmezett és szervezett. A fegyelemnek és a szervezetségnek a központból kell kiindulnia. A Visegrádi utca 15-ben lévő forradalmi központban Korvin Ottó végezte a vezérkarfőnök, a szervező feladatát. „Korvin Ottó igyekezett rendszert vinni a munkába. Megkezdte a szervezést, és naponta sok száz dolgot intézett el személyesen” – írja ugyancsak Lengyel József. Korvin volt a tökéletes szervező. Tudta, hogy a forradalom nemcsak szép jelszavakból áll, hanem mindenekelőtt kemény, fegyelmezett munkából. Korvin megtalálta a megfelelő embereket. Közöttük volt László Jenő, Hevesi Gyula, Komjáth Aladár, Lékai János, Lengyel József, Sallai Imre és sokan mások.

„Korvin Ottó neve csak elfogatásával, mártírhalálával vált ismeretessé a világ proletariátusa előtt. Ez természetes is, mert Korvin Ottó nem tartozott sem a forradalom nagy néptribunjai, sem útmutató, elméleti vezetői közé, akiknek élete, munkája gyorsan és általánosan ismertté válhat. Hősies elvtárs volt csupán, szerényen és nyugodtan a háttérben dolgozó önfeláldozó szervező. Tevékenységének nélkülözhetetlen voltát folytonosan érezte a magyarországi proletariátus, anélkül hogy a nagy tömegek előtt ismertté és meghitté vált volna” – írta róla harcostársa, Lukács György, aki később a XX. század legnagyobb magyar marxista gondolkodója lett.

Korvin Ottó 1894-ben született. Az események idején 24 éves volt. Az első világháború éveiben az antimilitarista

mozgalom egyik meghatározó egyénisége. Nagy része volt az 1918. januári és júniusi sztrájkok előkészítésében. „Csöndes, nyugodt, szerény és tárgyilagos volt. Lágyságát és kedélyének mélységét csak azok ismerték, akik személyesen közel álltak hozzá” – jellemezte őt Lukács György. Részt vett a KMP megalapításában. A Tanácsköztársaság idején ő volt politikai rendőrség vezetője. Mindent tudott a munkáshatalom ellen szervezkedő ellenforradalmi erőkről, és nem rajta múlt, hogy a Tanácsköztársaság vezetői haboztak lecsapni rájuk.

1919. augusztusában, a Tanácsköztársaság leverése után a magyarországi illegális pártépítés megszervezésére Korvin Ottó Lukács Györggyel egyetemben Budapest maradt. Korvin Ottó augusztus 7-én lebukott, Lukács pedig Bécsbe menekült. Korvin Ottót az ellenforradalmi bíróság halálra ítélte, és 1919. decemberében kivégezték. Sok évvel később, 1959. március 21-én, a Tanácsköztársaság 40. évfordulóján helyezték örök nyugalomra a Munkásmozgalmi Pantheonban, a Fiumei úti temetőben.

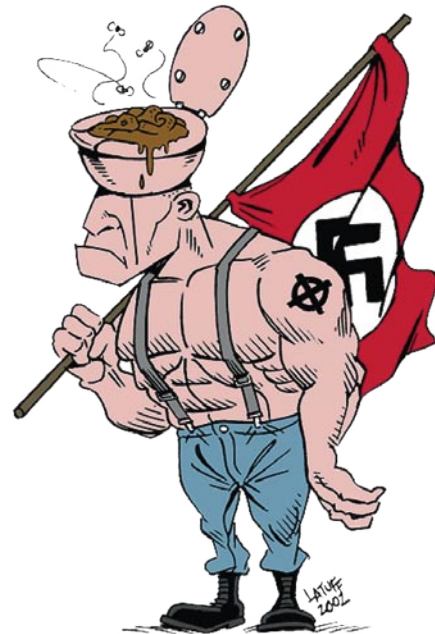
A polgári propaganda ma is a vörös terror vezetőjeként, bűnözőként mutatja be. Lukács így írt erről: „A burzsoázia biztos ösztönnel ismerte fel, hogy Korvin Ottó egyik legveszélyesebb ellensége volt. Bár mindenkit, aki ismerte, lebilincselte puha, líraian hangolt kedélye, bár magának a fehér jogszolgáltatásnak inkvizíciója sem tudott egyetlenegy „atrocitást” rá vagy szerveire bizonyítani, mégis megszületett a gyűlölet legendája Korvinról, a „vörös vérebről”, a „vörös hóhérról”, aki ezer meg ezer ártatlant gyötörtetett és titokban kivégeztetett. Még ha egy szó sem igaz ebből a legendából, mégis Korvin Ottó derekasan megérdemelte a burzsoáziának ezt a vak, dühös gyűlöletét. A magyar forradalmárok közül kevesen voltak, akik az övéhez hasonló kérlelhetlenséggel és fáradhatatlansággal küzdöttek a közös ellenség ellen. És az ellenség gyűlöletével egyidőben ébredt fel – előbb természetesen csak a tudatos előharcosok csoportjában – a proletariátus szeretete.” ■

JOGÁLLAMBAN JOGTALANUL

Méltán nyugtalankodnak az egészséges józansággal rendelkezők a jog védelmezőinél tapasztalt negatív magatartás miatt. Nyilván nem véletlen, hogy az anomáliák főleg politikai természetű procedurák esetén fordulnak elő, jelezvén: nincsenek osztályfeletti állami intézmények. Az Alkotmánybíróság kimondta, hogy a gyűlöletbeszéd nem szankcionálható, mert az sértené az állampolgárok jogát a szabad véleménynyilvánításra. Amennyiben jogrendszerünk egyes paragrafusai nem alkalmasak a demokrácia biztosítására, módosítani kell azokat. Ezeket emberek alkották, emberek meg is változtathatják. Nem kőbe vésett biblikus törvényekről van szó. A Fővárosi Bíróság a Magyar Gárda további sorsát meghatározó ítélete várat magára, mert az illetékeseknek bizonyára nem érdekük megszüntetni egy olyan szervezet működését, mely – a maga módján – a fennálló rendszer védelmére szolgál. Magyarországon ma a magát szocialistának nevező párt kormányoz. Hibás politikájuk leplezésére jól jön némi szélsőjobbaldali provokáció.

A pogromokra uszító Hegedűs tiszteletes úr botrányos felmentése, a Budaházi-ék körül zajló, közfelháborodást kiváltó bűjöska bizonyítják: a hatóságok nem kívánják meggyengíteni a szélsőjobbaldalt. A tartalékot becsülni kell!

A Gój Motorosok fülsértő felvonulásai, a Magyar Gárda formaruhába bűjtatott, fegyelmezett, sejtelmes arcú tagjainak masírozásai a gyanútlan lakosság megfélemlítését célozzák. Akik ismerik közelmúltunk gyászos történelmét, tudják, hogy az ilyen teátrális megmozdulások a lélektani háború szerves részét alkotják. Ezek a szélsőjobbaldali alakulatok bármikor bevetethetők, ha a gazdák érdekei így kívánják. Ha nincsen elfogadható ok, lesz ürügy az akciókra. Az utcai randalírozásokat tekinthetjük a készülő „előadások” főpróbáinak. Miért van az, hogy az illetékesek ezt „nem akarják” látni? Miért hiszik, hogy a tolerancia, az indokolatlan időhúzás megszelídíti a fasizmust? Miért tűnik úgy, hogy mindez Gyurcsány Ferenc érdekeit szolgálja? Ezek a radikális erők ebben a magatartásban a félelmet, a gyengeséget

látják, s felbátorítja őket a cselekvésre. Magyarországon volt már horthyista-fasisztoid rendszer, Sztójay-Szalasi-féle totális fasizmus. Miért nem akarják ezekből levonni a megfelelő tanulságokat?

HEGEDŰS SÁNDOR

PROVOKÁLNAK

Buzi vagy? Gusztustalan, értelmetlen és ostoba kérdés. Nem tartozik rád. Nem is érdekel, nem kell, hogy érdekeljen. Magánügy. Mint ahogy az sem kell, hogy bárki kénytelen legyen elviselni egy meleg vagy egy homoszexuálisokat gyűlölő vagy kedvelő felvonulást. Kapitalista és liberális demokráciánk rém bájos, de az idiotizmust talán liberális gőgért is kár hagyni.

Ám most nem erről van szó. Szombat este bárki gondolhatott arra, hogy az RTL-nek vagy a TV2-nek hiányzott valami a menetrendszerű Gálvölgyi- vagy Győzike-hakni helyett. Ismert recept: szex, vér, verés. Mind a hármat prezentálták.

Nem hiszem, hogy Magyarország lakosságának zöme úgy érezné, hogy

nem élet az élet, ha a meleg nem vonulnak fel. Ugyanakkor tény az is, hogy tiltani is fölösleges. Vonuljanak. Azonban van épelméjű rendőr, aki egyszerre, egy helyen ad lehetőséget a „meleg” és a „homofób” tüntetőnek? Nincs. Kivéve, ha erre parancsot kap.

Vasárnap délelőtt Gyurcsány Ferenc a Parlament elé vezényelte az újságírókat. Züllött dühvel mondta: Most már elég! Most már tényleg rend lesz az országban, nem tűrik a szélsőségeket! Kis híján egy indulatos könnyecseppet is kipréselt magából.

A szocialisták elnöke ismét műsort csinált: mára már kihasználta a fasizmus rémképét, a holokausztot politikai forintokra váltotta, most a másságot lovagolja meg a hatalomért. A tün-

tetőket Gyurcsány utasítására engedték össze, a rendőr miatta volt impotens és méla. Gyurcsány hagyta, hogy spontánul és véletlenül megjelent politikusokat támadjanak meg, s hogy – minő véletlen – megint belekeveredjen az SZDSZ. Gyurcsány nem örült Fodor Gábor pártelnökségének, a Kókával már megalkudottat most újra licitálni kell. A „Gábor” meg emeli az árat, hiszen Orbánnal is tárgyal. Kupon dolog, most éppen a meleg számájára, hiszen liberális eszme jegyében más már alig maradt. Adócsökkentés nuku, jogegyenlőség felejtve, az eszme meg ... - ki emlékszik már ilyesmire?!

Hányinger. Amíg tűrjük. S végül a kérdés: Cui prodest? Kinek használt mindez?

TE
ELŐFIZETTÉL MÁR
A SZABADSÁGRA?

Telefon: 334-1509

Balszettel – új kötet

Megjelent Thürmer Gyula Balszettel című sorozatának 3. kötete. A könyv az első két résszel együtt megvásárolható a Baross utca 61-ben.

Keressd a Frontot!

Szabó Tamás országos elnök:
30/630-7157
Répási Zoltán budapesti elnök:
20/577-3034

AKTUÁLIS

Erzsébet újra él!

A Munkáspárt erzsébeti párthelyisége sokáig hallgatott. Voltak kiváló aktivisták, akik még egymagukban is képesek voltak „tartani a frontot”. De ne széptűsük: nem használtuk ki a lehetősé-

günket. Múlt szombaton, a Kádár-megemlékezés után viszont újra megtelt a helyiség, fiatalokkal és idősebbekkel egyaránt. A Munkáspárt 9. régiójának vezetése, összefogva a Baloldali Fronttal új ötlettel állt elő: keressük meg azokat, akikkel hasonlóképpen gondolkozunk, segítsük a fiatalokat! A Vörösmarty 180-ban ünnepélyes megnyitót tartottak. Kiváltságos helyzet: a futball-drukkerek eddig is rengeteget segítettek nekünk. Kevesen tudják: nagyon sok, saját festésű transzparensünket nekik köszönhetjük, sokat május elsején is láthattunk. Az Erzsébeti Spartacus Munkás Testedző Kör (ESMTK) labdarúgó csapat nevében is, piros-fehér színében is közel áll hozzánk, szurkolói onnan jöttek és oda is tartanak, ahová mi. „Segítség egymást, hiszen egy az ügyünk” – az ünnepség mottójául is szolgáló mondatot fiatal és idős egyaránt magáénak érezte. Használjuk közösen az erzsébeti párthelyiséget. A fiatalok közül már többen azt is jelezték, hogy előfizetnek a Szabadságra.

Nem titok, sokan félték, hogy az idősebb elvtársaink miképp értik meg magukat a fiatalokkal. Beszámolhatunk: köszönjük szépen, remekül! Az idősebbek újult erőt, a fiatalok sok év tapasztalatának átadását várják közös szeretettel, odafigyeléssel. Hajrá Munkáspárt, hajrá ESMTK!

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423;
A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspart.hu>